

Súd: Okresný súd Revúca
Spisová značka: 4Nt/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6818010353
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Králiková
ECLI: ECLI:SK:OSRA:2018:6818010353.2

Uznesenie

Okresný súd Revúca v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Králikovej a prísediacich Z. U. M. F. Z. P. na verejnom zasadnutí dňa 10. decembra 2018 v Revúcej takto

rozhodol:

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 394 Trestného poriadku súd z a m i e t a návrh odsúdeného Ľ. N., J.. XX.XX.XXXX v V., trvale bytom Z., X. S. XXX/X, okres Revúca, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ú. Y., na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Revúca, sp. zn. 1T/38/2013, zo dňa 29.04.2013.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Revúca, sp. zn. 1T/38/2013 zo dňa 19.04.2013, právoplatným dňa 29.04.2018, ktorým boli schválené dohody o vine a treste uzavreté dňa 18.03.2013 a 25.03.2013 pod sp. zn. 1Pv 87/12 na Okresnej prokuratúre v Revúcej okrem iných aj s Ľ. N., J.. XX.XX.XXXX, bol Ľ. N. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, zločin poškodzovania a ohrozovania prevádzky všeobecne prospešného zariadenia podľa § 286 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona a prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zákona, za ktoré trestné činy mu bol podľa § 172 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 7 Tr. zákona, § 38 ods. 2 Tr. zákona pri zistení poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zákona a priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zákona a s použitím § 41 ods. 2 Tr. zákona a § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona uložený dohodnutý úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov, pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad na dobu 3 rokov.

Podaním doručeným súdu dňa 10.10.2018 v spojení s jeho doplnením doručeným súdu dňa 31.10.018 odsúdený podal na tunajším okresný súd návrh na povolenie obnovy konania z dôvodu, že boli porušené ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. poriadku. Bol odsúdený za trestnú činnosť páchanú po dlhší čas, kde mu hrozil trest od 10 rokov do 15 rokov, v čom vidí najzávažnejšie porušenie zákona, pretože v roku 2011, pre skutok zo dňa 05.04.2011, bol políciou vyšetrovaný za prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok podľa § 171 ods. 1 Tr. zákona. Dňa 13.02.2012 ho súd v predmetnej veci oslobodil spod obžaloby, ktorý rozsudok na podklade odvolania prokurátora Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 25.04.2012 potvrdil. Preto ako ho súd mohol uznať vinným v inej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/38/2013 zo spáchania trestného činu podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, teda po dlhší čas, keď v inom konaní vedenom pod sp. n. 2T/281/2010, ho okresný súd spod obžaloby oslobodil, a išlo v ňom o obdobie, ktoré znovu v inom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/38/2013 súd poňal ako obdobie páchania skutku po dlhší čas a prekvalifikoval § 172 ods. 1 aj na ods. 2. Je zrejmé, že touto chybou ho súd dostal do

oveľa horšej situácie, lebo pri náprave by bola výmera trestu v rozmedzí od 4 do 10 (3 až 10) rokov, po chybe je to ale 10 až 15 rokov. Zároveň je preukázané, že polícia ho zákonne monitorovala asi 3 až 6 mesiacov (iné obdobia neboli v súlade so zákonom), čo nie je doba, po ktorú je právne možné ho stíhať prísnejším ustanovením po dlhší čas. Po tom, čo mu pri preštudovaní spisu bolo oznámené, že prokurátor mení kvalifikáciu trestného činu k horšiemu, hneď požiadal súd o zmenu právneho zástupcu z dôvodu nespolupráce, a teda straty dôvery k obhajcovi, ale súd jeho žiadosti nevyhovel. Ide preto o porušenie práva na obhajobu, lebo v prípade, že by mu súd zmenil ustanoveného obhajcu, tento by cez jeho argumenty prišiel na to, že nemal v žiadnom prípade dostať trest v rozmedzí 10 až 15 rokov, ale len v rozmedzí 4 až 10 rokov.

V doplnení návrhu na povolenie obnovy konania doručeného súdu dňa 31.10.2018 odsúdený ďalej uviedol, že dňa 28.11.2012 rozhodlo plénum Ústavného súdu SR o návrhu Krajského súdu v Prešove, v konaní pod sp. zn. Pl. ÚS 106/2011 nálezom uverejneným dňa 21.12.2012, zákonom č. 428/2012 Z. z., podľa ktorého ustanovenie § 41 ods. 2 Tr. zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“, nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V zmysle ustanovenia § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, strata účinnosti právneho predpisu (jeho časti), v danom prípade vyššie citovaného ustanovenia Trestného zákona, sa považuje za skutočnosť súdu skôr neznámu, preto ak v zmysle takéhoto ustanovenia, ktorý neskôr stratil účinnosť, súd v trestnom konaní vydal rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku. Za situácie, kedy súdom a tiež prokuratúrou použité znenie ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona nezodpovedalo kritériám ústavnosti, je v konkrétnom prípade spôsobená neprávosť, o to výraznejšia, že trest bol uložený v dôsledku konania o dohode o vine a treste. V konkrétnom prípade bol navyše v rozpore s čl. 50 ods. 6 Ústavy SR a § 2 ods. 1 Tr. zákona ukladaný trest za trestné činy spáchané za účinnosti zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon, účinný do 01.01.2006, avšak trestnosť týchto činov a ukladanie trestu bolo posudzované podľa zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon, účinný od 01.01.2006, čo je zjavne neprípustná negatívna retroaktivita pri uplatňovaní právneho predpisu.

Odsúdený prostredníctvom ustanoveného obhajcu na verejnom zasadnutí zotrval na svojom návrhu na povolenie obnovy konania z dôvodu neprimeranej výšky uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov. Poukázal na to, že pri určení druhu a výmery trestu súd uplatnil tzv. asperačnú zásadu, ktorá bola neskôr ústavným súdom zrušená pre nesúlad s Ústavou Slovenskej republiky. Ďalej preto, že skutok mal podľa rozsudku páchať po dlhší čas, kde orgány činné v trestnom konaní poukazovali na prebiehajúce trestné konanie, z ktorého bol napokon rozsudkom sp. zn. 2T/281/2010 oslobodený. Zároveň bolo porušené ustanovenie § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Tr. poriadku, a to právo na obhajobu a došlo aj k použitiu nesprávneho právneho predpisu. Podstatou celého podania je namietanie použitia tzv. asperačnej zásady, preto navrhol, aby súd jeho žiadosti o povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Revúca sp. zn. 1T/38/2013 vyhovel, keďže podstata podania a právnej argumentácie vo vzťahu k následnému rozhodnutiu ústavného súdu sa javí byť ako správna.

Z dokazovania vykonaného na verejnom zasadnutí vyplynulo, že odsúdený L. N. je vo výkone trestu odňatia slobody nepretržite od 29.05.2012, kedy nastúpil výkon trestu odňatia slobody vo veci vedenej Okresným súdom Revúca, sp. zn. 2T/24/2012, ktorý vykonal dňa 29.09.2014 a tým istým dňom súčasne nastúpil ďalší výkon trestu odňatia slobody vo veci vedenej Okresným súdom Revúca, sp. zn. 2T/47/2009, ktorý vykonal dňa 29.03.2017. Súčasne od 29.03.2017 vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 10 mesiacov, ktorý mu bol uložený na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Revúca, sp. zn. 1T/38/2013 zo dňa 29.04.2013, okrem iných aj za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. b/ Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť v presne nezistenom období minimálne od mesiaca január 2011 do 29. mája 2012.

Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 6Tdo/66/2016 zo dňa 29.09.2016 bolo dovolanie odsúdeného L. N. proti rozsudku Okresného súdu Revúca zo dňa 29.04.2013, sp. zn. 1T/38/2013, o schválení dohody o vine a treste odmietnuté, pretože dovolací súd nezistil, aby u odsúdeného v predmetnej veci došlo k porušeniu práv na obhajobu, ďalší uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. poriadku nebolo možné skúmať, nakoľko zákonom povolený jediný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku nebol zistený. Najvyšší súd SR zdôraznil, že

odsúdený súhlasil s „dohodovacím konaním“, a priznanie akéhokoľvek dovolacieho dôvodu v dovolacom konaní uvedenom v § 371 ods. 1 Tr. poriadku, okrem dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, by bolo popretím úmyslu zákonodarcu o ukončení trestnej veci uvedeným spôsobom. Navyše by mohlo viesť k špekulatívnemu konaniu zo strany obvinených ako v budúcnosti zmeniť rozhodnutie o schválení dohody o vine a treste v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku.

Rozsudkom Okresného súdu Revúca, sp. zn. 2T/281/2010 zo dňa 13.02.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/32/2012 zo dňa 25.04.2012, právoplatným dňa 25.04.2012 bol L. N. podľa § 285 písm. b/ Tr. poriadku spod obžaloby Okresného prokurátora Revúca, pre skutok kvalifikovaný ako prečin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať dňa 05.04.2011 v čase o 09.43 hod. oslobodený.

Prokurátor navrhol žiadosť odsúdeného na obnovu konania zamietnuť, keďže nie sú splnené podmienky pre obnovu konania v zmysle § 394 Tr. poriadku, lebo neboli zistené dôvody alebo podmienky na obnovu konania. Odsúdený svoje tvrdenie, že rozhodnutie o vine je nezákonné, keďže sa v jeho prípade nejedná o páchanie skutku po dlhší čas, nepodložil žiadnymi dôkazmi, čo v prípade obnovy konania je nevyhnutné, nakoľko obnova konania má charakter mimoriadneho konania, aby súdu boli predložené nové dôkazy, ktoré súdu v čase rozhodnutia neboli známe. Zdôraznil, že v čase uzatvárania dohody o vine a treste konajúci prokurátor nemohol postupovať už v rozsahu zrušenej časti zákonného ustanovenia § 41 ods. 2 druhá veta Trestného zákona, teda vety za bodkočiarkou, nakoľko účinnosť tohto ustanovenia bola pozastavená. Aj s ohľadom na trest, ktorý bol dohodnutý, je zrejmé, že prokurátor postupoval pri dohadovaní trestu s obvineným L. N. v rozpätí zákonnej sadzby vo výmere od 10 do 20 rokov, a dolnú hranicu neposúval. S ohľadom na charakter skutkov, osobu odsúdeného, následky, ktoré boli skutkami spôsobené a na zistené poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, bol s odsúdeným, vtedy obvineným L. N., dohodnutý trest skoro v najnižšej možnej zákonnej výmere. K okolnostiam ohľadom údajného porušenia práva odsúdeného na obhajobu v prípravnom konaní uviedol, že s touto otázkou sa už vysporiadal dovolací súd, t.j. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý jednoznačne konštatoval, že práva obvineného na obhajobu porušené neboli.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr než známe, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy podľa § 394.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, a teda akýkoľvek zásah do právoplatného a vykonateľného rozhodnutia je prípustný iba vo výnimočných prípadoch. Obnovou konania možno preto napraviť len právoplatné rozhodnutie, ktoré je v rozpore so skutkovým stavom veci v prípade, že dodatočne vyjdú najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré v pôvodnom konaní súdu neboli známe, a teda v právoplatnom rozhodnutí sa ani nemohli brať do úvahy. Nové skutočnosti musia byť zároveň také závažné, aby odôvodňovali zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, a mohli by sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. Skutočnosťami skôr neznámymi sa rozumieju objektívne existujúce javy, ktoré sú v tej istej veci dôkazom, ale ktoré môžu mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolenie obnovy konania je potrebné súčasne preukázať novými dôkazmi.

Na základe vykonaného dokazovania a citovaného ustanovenia § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, keďže jeho dôvodnosť pre nenaplnenie podmienok podľa ustanovenia § 394 Trestného poriadku preukázanú nemal. Odsúdený súdu nepredložil žiadne nové dôkazy, ktoré by súdu v čase rozhodnutia neboli známe. Rozhodnutie Okresného súdu

Revúca, sp. zn. 2T/281/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3To/32/2012 zo dňa 25.04.2012, na ktoré odsúdený poukázal v súvislosti s nesprávnou právnou kvalifikáciou jedného zo skutkov ako trestného činu podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona spáchaného závažnejším spôsobom konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b/ Trestného zákona, nepredstavuje novú skutočnosť neznámu v čase vyhlásenia rozhodnutia, ktorá by mala vplyv na pôvodné rozhodnutie o vine a treste vo veci 1T/38/2013. Nesprávnosť použitej právnej kvalifikácie skutku podľa § 172 ods. 2 písm. c/ Trestného zákona, ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. zákona odsúdený bezúspešne, pre jeho neprípustnosť, namietal už v dovolacom konaní vedenom Najvyšším súdom pod sp. zn. 6Tdo/66/2016, keďže proti rozsudku, ktorým bola schválená dohoda o vine a treste riadny opravný prostriedok prípustný nebol, a jediný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku dovolacím súdom zistený nebol. Odsúdeným opätovne namietanú nesprávnosť použitej právnej kvalifikácie skutku nemožno preto v konaní o návrhu na obnovu konania, považovať za právne relevantnú, t. j. takú, ktorá by bola spôsobilá v rámci tohto konania vyvolať nápravu napadnutého právoplatného rozhodnutia (z uznesenia Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 257/2015-7 zo dňa 10.06.2015).

V súvislosti s namietanou nesprávnou aplikáciou ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zákona, tzv. „asperačnej zásady“ pri ukladaní trestu odňatia slobody v nadväznosti na nález pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. Pl. ÚS 106/2011 zo dňa 28.11.2012, ktorý je dôvodom obnovy konania „zo zákona“, t. j. na základe ustanovenia § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov súd uvádza, že v čase uzatvárania dohody o vine a treste v priebehu mesiaca marec 2013 prokurátor nepostupoval v zmysle zrušenej časti ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona, t.j. vety za bodkočiarkou, nakoľko účinnosť tohto ustanovenia bola v tom čase už pozastavená, čo je zrejme aj vzhľadom na výmeru dohodnutého trestu odňatia slobody pri rovnosti poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, zníženého v konaní o dohode o vine a treste v zmysle ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zákona o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (10 rokov až 20 rokov), a to takmer na najnižšiu možnú zákonnú výmeru 6 rokov a 10 mesiacov. Dôvodnosť postupu podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona a zvýšenia hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody najprísnejšieho zo zbiehajúcich sa trestných činov vo výmere 15 rokov o jednu tretinu, na 20 rokov, odôvodňovala skutočnosť, že úhrnný trest odňatia slobody bol ukladaný za štyri úmyselné trestné činy, z ktorých aspoň jeden bol zločinom, a tieto trestné činy boli spáchané dvoma skutkami.

Súd záverom zdôrazňuje, že odsúdený súhlasil s dohodovacím konaním a na verejnom zasadnutí Okresného súdu Revúca dňa 29.04.2013 po prednesení návrhu dohody o vine a treste kladne slovom „áno“ odpovedal na všetky otázky kladené mu v zmysle ustanovenia § 333 ods. 3 písm. a/ až j/ Trestného poriadku, teda aj na otázky, či rozumie čo tvorí podstatu skutkov, či rozumie právnej kvalifikácii skutkov, či bol oboznámený s trestnými sadzbami, ktoré zákon ustanovuje za trestné činy jemu kladené za vinu, a či súhlasí s navrhovaným trestom a trest prijíma a v stanovených lehotách sa podriadi výkonu trestu.

Keďže súd nezistil naplnenie podmienok na povolenie obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Tr. poriadku, lebo nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, súdu skôr neznáme, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi mohli mať vplyv na pôvodné rozhodnutie okresného súdu, súd preto návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Revúca, sp. zn. 1T/38/2013 zo dňa 29.04.2013, ako nedôvodný zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do 3 dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Okresného súdu Revúca na Krajský súd v Banskej Bystrici.